

TIETEL

@ S. Graaf-Zuidgeest / Uitgeverij U2pi

Titel: Tietel

Auteur: Shirley Graaf-Zuidgeest

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Omslagfoto: Gaby Jongenelen

Druk en vormgeving: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 871 6

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Tietel

Mijn strijd tegen borstkanker

Shirley Graaf-Zuidgeest

Inhoud

Voorwoord	7
1. Gemene bobbel	9
2. Slecht nieuws	27
3. Oncologica	33
4. Scan	39
5. Chemokater	47
6. Boldy	53
7. Mama's zieke borst	61
8. Kankergen	65
9. Plastische tietten	71
10. Feestje	75
11. Yin en Yang	81
12. Libidokiller	99
13. PICC-lijn	103
14. Spoedeisende hulp	109
15. Achter de wolken schijnt de zon	119
16. Nieuwe boobies	133
17. Missie geslaagd	155
18. Pech	165
19. Leven na kanker	173
20. Loslaten	187
21. Operatie 4.0	197
22. Maatje	203
23. Puntjes op de (t)ie(t)	207
24. Rijk	213
Verantwoording	221
Dank	223

Voorwoord

Kort nadat ik te horen kreeg dat ik borstkanker had, kreeg ik een notebook van mijn vriendinnen cadeau. Ik schrijf graag. Om momenten en gevoelens in het leven vast te leggen en te verwerken. Maar ook om alles te onthouden met briefjes in het hoesje van mijn telefoon (ik kan het natuurlijk ook in mijn telefoon noteren, maar dan vergeet ik het alsnog). Ik noteer mijn afspraken nog in een papieren agenda die op het aanrecht ligt, misschien ouderwets, maar zo houd ik rust in mijn hoofd. Mijn agenda en mijn notebook gaven mij geheugensteun voor dit boek. Ik herinner me nog haarscherp het moment dat ik leerde schrijven, dat ik schriftjes vol schreef met fantasieverhalen. En nog wat later, zo rond de pubertijd, schreef ik dagboeken vol. Foto's zeggen veel, maar woorden vertellen veel meer. Mijn notebook werd een dagboek in een tijd van kanker. Ik schreef veel van me af en vond het fijn om mijn gedachtes en emoties op papier te zetten.

Eind 2018 las ik mijn kankerdagboek nog eens terug. Er waren nog zoveel dingen die ik wilde schrijven. Nog zoveel details die boven kwamen. Hoe het voor mij voelde om tegen borstkanker te strijden en borstkanker te overleven. Maar ook hoe zwaar de tijd ná kanker bleek te zijn. Daarnaast bedacht ik me ook, dat ik tijdens de behandelingen baat had bij boeken met persoonlijke verhalen van vrouwen die (borst)kanker hebben gehad. Natuurlijk was iedere situatie anders, toch was ik nieuwsgierig naar het verhaal van een lotgenoot. Ik hoop door mijn verhaal ook steun, herkenning en troost te bieden aan vrouwen die hetzelfde hebben meegemaakt, of helaas nog in dit vreselijke traject zitten. Maar dit verhaal is ook voor iedereen die daarin is geïnteresseerd of zich betrokken voelt bij mijn persoonlijke gebeurtenis, die ik zo oprecht mogelijk beschreven heb.

Door dit boek heeft de geschiedenis zich van begin tot eind weer herhaald in mijn hoofd. Regel voor regel heb ik mijn strijd tegen borstkanker een plekje kunnen geven.

Gemene bobbel

'*Say yes to new adventures*' stond op mijn agenda 2017. Dat mij een heel ander avontuur stond te wachten dat jaar, had ik toen nooit kunnen bedenken. En dat is maar goed ook.

In mijn beleving begon het allemaal op een zondagavond in mei 2017, toen ik op de bank onderuitgezakt tegen Marco aan lag. Nog nagenietend van een warme voorjaarsdag die we gehad hadden, samen met onze beste vrienden en kindjes bij de waterspeeltuin in Delft. Totaal geen idee wat er ons zou gaan overkomen. De kinderen hadden heerlijk gespeeld, terwijl wij genoten van het zonnetje. We spraken over plannen voor de vakantie en bedachten leuke uitjes met elkaar. Ik weet nog hoe gelukkig ik me voelde. De zomer was in aantocht en ik kon niet wachten!

Die avond keken Marco en ik een detective op Netflix en waarschijnlijk omdat het daar kriebelde, jeukte ik wat aan mijn linkerborst. Opeens voelde ik iets wat ik nog nooit eerder had gevoeld. Er ging een lichte schok door me heen. Meteen zat ik rechtop en voelde nog eens. Er zat een dikke bobbel net boven mijn tepel. Shit! Wat is dit voor een bal? Een vetbult? Een cyste? Een gekke opzwellling van een infectie ofzo? Borstkanker... Nee, het zal toch geen borstkanker zijn?!

'Voel jij eens hier schat?' vroeg ik een beetje nerveus aan Marco. 'Dat laat ik me geen tweede keer zeggen,' lachte hij. En voelde op de plek die ik hem aanwees. En inderdaad, er zat toch echt een bobbel.

'Zal vast een vetbult zijn,' zei hij optimistisch. 'Laat me nog eens voelen?' vroeg hij met een stalen gezicht. Hij kneedde mijn hele borst en keek me met een brede grijns aan. Maar ik kon er niet om lachen.

'Nee, effe serieus,' zei ik. 'Dit voelt gewoon niet goed.'

Ik ben een behoorlijk positief persoon, maar hier had ik meteen al geen goed gevoel over. Marco maakte zich er niet zo druk om. Hij is een man van kansberekeningen. En hoe groot was nou de

kans dat ik op deze leeftijd borstkanker zou hebben? Toch was hij het ook met me eens dat het beter was om het even te laten checken. Gewoon voor de zekerheid. Kwaad kon het niet. De volgende dag zou ik de dokter bellen.

Die avond stond ik onder de douche en voelde ik weer aan de bobbel. Op allerlei manieren en verschillende houdingen bestudeerde ik de bobbel. Met mijn linkerarm in de lucht, naar achteren en voorovergebogen. Ik voelde of ik hem kon vastpakken en of hij los of vast zat onder m'n huid. Ik gokte dat hij zo rond als een balletje was en ongeveer twee centimeter groot. Godver! Ik was nu al in de ban van die vreemde bobbel in mijn borst.

Die nacht lag ik te huilen in mijn bed. Stilletjes, op mijn zij van Marco afgedraaid zodat hij het niet zou merken. Want ik vond mezelf zo'n stomme aansteller. Ik wist nog helemaal niks! Maar wat als het borstkanker zou zijn? Waarom niet? Er zijn zo ontzettend veel vrouwen die borstkanker krijgen. Waarom zou het mijn deurtje voorbij gaan? Omdat mij zoiets niet kan overkomen? Er ging die nacht van alles door me heen. Ik zag m'n eigen begrafenis al voor me, Tijn en Evie huilend om hun moeder. Dit was niets voor mij om al zo bezorgd te zijn, ik wist tenslotte nog niks. Toch zat ik mezelf al helemaal gek te maken, terwijl ik dit natuurlijk absoluut niet wilde.

Het gekke is, dat ik altijd al het voorgevoel heb gehad dat er iets ernstigs met me zou gaan gebeuren op jonge leeftijd, maar ik riep het nooit hardop. Dan was ik bang dat het uitkwam. Ik kom nuchter over, maar eigenlijk ben ik best wel een beetje bijgelovig. Op hele jonge leeftijd had ik wel eens nachtmerries over dat ik ziek en kaal zou worden, en dat mijn broer om mij huilde. Ik werd dan paniekerig en zwetend in bed wakker. Nu was ik bang dat dit verschrikkelijke onderbuikgevoel klopte en dat deze nachtmerrie werkelijkheid ging worden.

Ik begon op mijn 21^e mijn eigen bedrijf, omdat ik me er toen al bewust van was dat niet iedereen een leven lang de tijd heeft. Op jonge leeftijd verloor ik twee vrienden kort achter elkaar, wat

diepe indruk op mij gemaakt heeft. Wat ik toen al leerde, is dat het leven te kort is om jezelf te verliezen in dingen die eigenlijk helemaal niet belangrijk zijn en je niet gelukkig maken. Het is volkomen zinloos. Mijn mening is: spendeer je waardevolle tijd aan iets waar je zelf in gelooft. Dus jaagde ik al jong mijn grote droom na: een eigen kapsalon runnen. Met de instelling dat als het een grote flop zou worden en ik keihard op m'n bek zou gaan, ik in ieder geval kon zeggen dat ik het wel geprobeerd had. Want dit was wat ik wilde, waar ik passie voor voelde. En ik hoefde er niet rijk van te worden, als ik maar vrijheid had om mijn eigen ding te kunnen doen en zelf over mijn ideeën kon beslissen.

Het klinkt zweverig, maar vertrouwen op mijn gevoel, mijn intuïtie, daar hecht ik veel waarde aan. Ook al kan ik van tevoren niet zeker weten of het klopt of gewoon toeval is. Het liep in mijn leventje eigenlijk heel lekker, mede omdat ik op mijn gevoel af ging, denk ik. Maar wat ook mee hielp en dat weet ik zeker, is dat ik gesteund werd door mijn ouders en Marco.

Ik kom uit een warm nest met twee schatten van ouders, een broer, een broertje en een zusje. Ik ben getrouwd met een leuke vent en samen hebben we twee gezonde kids. Op vijftiengjarige leeftijd kregen we een zoon, Tijn, en drie jaar later kwam onze dochter Evie ter wereld. Ik ben eigenaresse van een kapsalon dat uitgegroeid is tot een succesvol bedrijf met twee filialen, hier waar mijn thuis is, in het mooie Westland. Omdat ik mijn hart volgde kwamen mijn dromen uit en wandelde ik op de goeie weg in m'n leven. Of ik 'rende' op de goeie weg kan ik beter zeggen.

Maar mijn intuïtie was op dat moment zó sterk, dat ik echt heel angstig was dat mijn voorgevoel ging uitkomen. Dat mijn mooie leventje in duigen ging vallen. Ik probeerde er niet aan te denken zolang ik nog niet wist wat het was, maar dat was natuurlijk geen doen. Een gevoel is een gevoel, dat zet je niet gewoon even met een druk op de knop uit. Kon ik dat soms maar.

Maandag kon ik gelijk terecht bij de dokter. Ik had maar een paar uurtjes geslapen. Met gezwollen rode ogen van het janken en het

slaaptekort bracht ik Tijn naar school. Daarna fietste ik met Evie naar de dokter. Ik mocht meteen even de bobbel laten checken. Ik hoopte natuurlijk dat de dokter zou zeggen:

‘Mevrouw Graaf, ik voel het al, het is duidelijk een cyste, maakt u zich maar geen zorgen, kanker voelt Echt. Heel. Anders.’

Maar helaas, dat was natuurlijk niet zo.

‘Tjah, ik voel ook duidelijk dat er een bobbel zit, en geen kleintje ook. Ik stuur u zo snel mogelijk door naar het ziekenhuis voor een echo. Ik kan nu wel zeggen dat het niks is, maar dat weet ik natuurlijk niet zeker,’ zei de dokter kalm. En gelukkig maar ook, achteraf.

Twee dagen later kon ik terecht in het Haga Ziekenhuis in Den Haag. Ik had bedacht om alleen te gaan, want ik ging ervan uit dat ze toch niet direct een uitslag zouden hebben mochten ze de bobbel niet vertrouwen. En omdat ik bang was voor het ergste had ik mezelf die dag - ik denk wel honderd keer als het niet meer was - in gedachte positief toegesproken: ‘Shir, je bent nog jong. De kans dat het borstkanker is, is niet groot.’

De dag voordat ik naar het ziekenhuis ging sprak ik mijn ouders. Mijn plan was om er niks over te zeggen. Ik wilde ze niet onnodig in onzekerheid brengen. Maar zoals het wel vaker ging als ik mezelf iets voornam, dat mislukte. Ik kon gewoon niet over gezellige dingen met ze praten en moest m'n tong afbijten om mijn mond te houden over die bobbel.

‘Pap, mam, ik heb een bobbel in mijn borst en morgen ga ik laten checken in het ziekenhuis of alles oké is.’ Zo het was eruit. Zucht. Ik zag mijn moeder schrikken. Als ze iets vervelend vindt, zie ik dat direct aan haar ogen. Ze is een ontzettend gevoelige vrouw en huilt snel met een moeilijk gesprek, of als het gaat om het verdriet van anderen, zoals veel moeders. Vaak probeert ze haar emoties te verbergen, maar de mensen die haar goed kennen prikken daar zo doorheen.

Het zit in onze genen. Veel optimisme – wat zeker een goede eigenschap is – maar daardoor ook sterk willen blijven en emoties niet gemakkelijk laten zien. Terwijl dat op het moment zelf meestal meer energie kost, dan eraan toe te geven. Zonder dat ik erbij nadacht, hield ik mezelf ook, vaker dan nodig, sterker dan ik me eigenlijk voelde. Simpelweg omdat ik geen zin had in een beladen situatie. Toen ik mijn ouders vertelde over de bobbel die ik gevoeld had, stond het huilen me ook nader dan het lachen. Ik had er zo'n rotgevoel over. Maar ik wilde hun niet belasten met mijn onzekerheid. Hun verdrietig maken, terwijl er misschien wel helemaal niets aan de hand was. Ik wilde alles niet zwaarder maken dan nodig was, maar mijn echte gevoel laten zien? Dat deed ik niet.

Gelukkig heb ik wel vanuit huis mee gekregen dat praten goed is. Praten helpt. Als ik terug denk aan mijn jeugd was ik nooit bang om dingen te bespreken met mijn ouders. Ze lieten me blijken dat er overal over gepraat kon worden, daar stonden ze te allen tijde open voor. Mijn ouders gingen altijd voor me door het vuur, en dat doen ze nog steeds. Ik was dan ook opgelucht dat ik in ieder geval verteld had dat ik een check ging laten doen in het ziekenhuis.

Mijn moeder begon gelijk over allerlei mensen die ik niet kende – de tante van die en de zus van die – zij hadden ook allemaal een bobbel laten checken, maar toen was er niks aan de hand. Lief bedoeld natuurlijk, maar het zei nog niks over mijn situatie. Ik begreep het wel, ook al was ze bang voor een vreselijke uitslag, hierdoor wilde ze waarschijnlijk moed inpraten en van het beste uitgaan. En ik ben duidelijk een dochter van mijn ouders. Ik fluisterde mezelf ook zoveel mogelijk positieve scenario's in, ook al ging dat recht tegen mijn voorgevoel in.

Mijn vader is een realist en heeft op veel dingen een nuchtere en optimistische kijk. Hij bleef vrij rustig toen ik vertelde over de bobbel.

‘Eerst maar eens die echo, daarna kijken we wel weer verder. In de rats zitten heeft geen zin, schiet je niks mee op. Als het zo is, dan is het zo. Zo niet, dan niet. Daar kun je zelf helemaal niets aan veranderen,’ zei hij kalm. Toch zag ik op zijn gezicht een lichte spanning van bezorgdheid.

Mijn moeder vond het geen fijn idee dat ik alleen ging. De schat. Mijn moedertje is super zorgzaam. Haar kinderen staan altijd op nummer één. Ze heeft alles voor ons over. Ik heb haar in mijn leven maar weinig boos gezien. Wel gestrest, maar niet kwaad. Echt streng is ze nooit geweest, ze wilde het altijd zo gezellig mogelijk hebben met elkaar in huis. En nog haalt ze alles uit de kast als we met z’n allen komen eten. Ze kan heerlijk koken en is heel creatief. Mijn moeder had vroeger al het geduld om uren met ons te knutselen aan de keukentafel. Dat doet ze nu met haar kleinkinderen. Omdat ze vroeger thuis altijd graag zag dat iedereen het naar z’n zin had, liepen juist ik, mijn broers en mijn zusje nog wel eens over haar heen toen we de puberteit gepasseerd waren. Maar dat was een gezonde reactie denk op die leeftijd. Nu wordt het juist gewaardeerd, die zorgzaamheid en betrokkenheid. ‘Zal ik met je mee gaan?’ vroeg ze, met waterige ogen. ‘Ja hoor, gezellig,’ zei ik zo luchtig mogelijk.

Ik zou mezelf ook niet zijn als ik niet op internet ging zoeken over ‘een bobbel in borst’. De hele avond zat ik als een bezetene te surfen op internet en uiteindelijk was ik niet veel wijzer geworden. Het kon van alles zijn. Maar dat kon ik van tevoren natuurlijk ook wel bedenken.

De volgende dag reed ik samen met mijn moeder naar het ziekenhuis. Allebei in spanning.

‘Blij als dit weer achter de rug is. Altijd dat lange wachten in zo’n stinkziekenhuis, in een wachtkamer waar iedereen elkaar zit te scannen en probeert te bedenken waarom iemand daar zit. Als ik straks te horen krijg dat het niks is, kunnen we gewoon weer verder en zijn we van die onzekerheid af,’ klaagde ik tegen mijn

moeder. 'Ik zal wel zo'n mamma-nog-wat echo krijgen, waarin je tiet tot een pannenkoek geplet wordt, schijnt nogal pijnlijk te zijn heb ik wel eens gehoord.' Maar wat moet, dat moet, dacht ik toen. Maar goed dat ik toen niet wist dat ik dát nog heul vaak tegen mezelf zou gaan zeggen.

Ik dacht dus dat je borst onder een soort klep van een printer wordt geplet. Maar het bleek nog erger te zijn: je borst wordt verticaal geplet tussen een soort van enorme bankschroef. De verpleegkundige van de afdeling Radiologie was een vrolijk, Haags dik wijfie van ongeveer vijfenveertig jaar met kort bruin haar. Duidelijk meer man dan vrouw en ik achtte de kans groot dat ze dan ook meer van vrouwen hield dan van mannen. Zo'n lesbo die elk weekend in haar stamkroeg aan de bar hangt en bier drinkt, en waar je waarschijnlijk onwijs mee kunt lachen. Hoi, ik bén dik én gésellûg. Ze straalde in ieder geval genoeg zelfvertrouwen uit. Ik vond haar op Big Boo lijken, een grote actrice uit Orange Is The New Black. Maar dan met een Haags dialect. Ze vond het vast geen straf om al die tietten te zien in verschillende soorten en maten.

'Goeiûhmogge meissie, eiâhrst maggie effe hier komme stân. Dit appeiâhrât scént so juh borstâh, en ut kén seiâhn dat ut niet egt lekkâh an gaat voelûh, maar dan roepie maar HOA!' zei Big Boo. Nou ben ik op zich niet echt kleinzerig - vind ik zelf, maar als je het aan Marco vraagt zal hij hoogstwaarschijnlijk wat anders zeggen - maar ik riep al vrij snel HO!

'Nee, hei mot ègt nog strakkâh,' zei ze. En ze draaide dat ding nog even handmatig een tandje strakker. De Hel! Ik dacht echt, als je zo door gaat dan spat straks die hele bobbel uit elkaar, en blijkt het toch kanker te zijn dan zit het straks al door m'n hele lijf dankzij deze marteling. En bedankt.

Daarna moest mijn andere borst ook nog. Ik had na twee kinderen al niet een hele volle boezem meer (oké slappe tietten dus), maar ik kan je vertellen door zo'n mammo-nog-wat krijg je zeker niet het idee dat het ooit nog goed gaat komen. Nou hoefde ik me daar

toen niet druk om te maken, want goed komen zou het toch al niet met die twee Pickwick zakkies, maar dat wist ik toen alleen nog niet.

Haagse Big Boo had in ieder geval wel plezier in haar werk, want met een blij hoofd bekeek ze de foto tegen het licht in, met mijn geplette tiet erop.

‘Kék nâh, dâs un héle goeiûh fotoh gewordûh!’

Nou gefeliciteerd, dacht ik. Ik ben blij voor je dat je zo’n plezier hebt in je werk. En dat je zo lekker enthousiast bent. Normaal ben ik wel in voor een grapje, maar toen niet. De zenuwen begonnen steeds meer op te spelen.

‘Nâh kleeed juh maar weer ân. Juh ken trûg naah duh wachtkamâh en strakkies krèg juh duh eûhtslâg. Dàn gah ik nu effe un bakkie pleur haalûh. Suksés meâihsie.

Daaaâhg.’

Ik propte snel mijn beha in mijn tas, want er moest nog een echo gemaakt worden dus had het weinig zin om die weer aan te doen. Ik deed m’n trui en jasje aan en liep de deur uit. Na de fotoreportage van mijn geplette borsten kwam ik weer terug in de wachtkamer. Mijn moeder vroeg hoe het gegaan was.

‘Ze heeft een hele mooie foto gemaakt,’ zei ik cynisch.

Ik werd geroepen voor een andere echo. In een andere kamer moest ik op een bed gaan liggen. Ik deed mijn trui weer uit.

‘De dokter komt er zo aan,’ zei een jonge verpleegkundige tegen me. Maar die vijf minuten leken wel een uur te duren. Ik lag te rillen van de kou, of misschien waren het de zenuwen? Hadden ze hier geen dekens? Laat het alsjeblieft een knappe arts zijn, dacht ik. Dat is het wachten misschien nog waard.

‘Het lijkt hier wel een vrieskist!’ riep ik naar de verpleegster, om te laten weten dat ik daar nog steeds lag te rillen van de kou en ze me niet zouden vergeten. Maar ze hoorde me niet, ze was druk over haar schoonmoeder aan het roddelen tegen een collega.

Eindelijk was daar de dokter. Helaas geen leukerd zoals ik had gehoopt. Het was een wat oudere arts, een beetje een kakker, zoals

veel artsen. Hij bekeek de bobbel met zo'n ding wat net op een dildo lijkt aan een snoertje. En dan spuiten ze er ook nog eens glijmiddel op, want dat geleid zo goed. Erotisch was het zeker niet. Zo een echoapparaat werd er ook gebruikt toen ik zwanger was. Maar toen zat er een lief zwemmend minimensje in m'n buik in plaats van een rare bobbel in mijn tiet en was ik blij dat ik de gelukkige was die daar lag. Nu voelde ik mij helemaal niet gelukkig, verre van, en werd ik heen weer geslingerd tussen angst en hoop.

De dokter bekeek de bobbel. Het leek een eeuwigheid te duren voordat hij wat zei.

'In de eerste instantie zie ik een ronde zwarte bal. Daarin zit waarschijnlijk vocht, dat is normaal bij een cyste,' zei hij kalm. Ik keek mee op het scherm naast me.

'Oké, dat is goed toch!? Het is dus een cyste? Toch?' vroeg ik snel. Hij bleef naar mijn idee veel te lang stil en mompelde wat.

'Mmm..., toch vertrouw ik het niet helemaal. Er zit hier een grillig grijs gebiedje aan de rand van de cyste. Een normale cyste heeft scherpe randen, deze niet,' zei hij bedenkend. 'Ik ga met een lange naald een biopsie bij je doen. Dit kan een beetje zeer doen, maar hoeft niet.'

Ik knikte rustig, maar was tótaal niet rustig van binnen!

Ik vertrouw het niet, ik vertrouw het niet!? WAT vertrouwt hij dan niet!? Mijn hart ging als een malle tekeer en dit voorspelde niet veel goeds! Ondertussen begon ik te rillen en kreeg ik het nog kouder. Klein was die naald niet. En een pretje was het al zeker niet! Na de marteling volgde deze verminking. Wat volgde er nog meer? Een boze donkere wolk kwam langzamerhand mijn richting op.

De dokter stelde me gerust: 'Dit hoeft niks te betekenen meisje, maar ik wil het voor de zekerheid toch even verder laten onderzoeken.'

Ik mocht naar huis en zou begin die middag nog gebeld worden voor de uitslag. Ik moest er wel rekening mee houden dat ik weer terug moest komen naar het ziekenhuis, voor het geval dat. Ik liep verdoofd de kamer uit.

‘En?’ vroeg mijn moeder gelijk.

‘Grote kans dat het een cyste is, mam. Maar hij weet het niet zeker dus hij heeft een stukje eruit gezogen met een soort van dunne breinaald en vanmiddag krijg ik een belletje voor de uitslag.’

De tranen schoten omhoog bij mijn moedertje. Ze keek snel weg, maar ik zag de angst in haar ogen. Ook ik keek snel de andere kant op.

Die middag kreeg ik vrij snel een belletje met de vraag of ik om 15:00 uur langs kon komen op de mamapoli. Ik wist nog niet precies wat die benaming in hield. Ik dacht dat het iets te maken had met moeders, maar dat bleek later niet zo te zijn. Ik had me er nog niet eerder in verdiept. Beter was het als ik niet alleen kwam, werd er gezegd. Zo’n mededeling geeft niet echt hoop kan ik je vertellen.

Marco kwam eerder thuis van kantoor. Allebei in onzekerheid zaten we in de wachtkamer bij de afdeling Chirurgie/Mamapoli. Een plek waar ik liever niet had gezeten. Ik probeerde de mensen die daar zaten onopvallend onder m’n wimpers te bekijken. Ik keek net zo lang als ik maar kijken kon. Tot dat ze terugkeken. Dan draaide ik snel mijn hoofd ergens anders heen, terwijl ik toch echt wel betrapt was. Ik zat tussendoor in een boekje te bladeren, alsof ik me ook echt kon concentreren om maar iets in dat boekje te lezen. Af en toe keek ik op als er een verpleegkundige aan kwam lopen en de naam van de desbetreffende patiënt noemde, in de hoop dat het mijn naam zou zijn, zodat we uit die fucking verschrikkelijke onzekerheid verlost zouden worden!

De wachtkamer zat vol met mensen, de meeste ouder dan ik. Maar er zat één meisje met een katoenen muts op. Ik schatte haar ongeveer twintig jaar oud. Ze had een heel bleek gezicht en was constant aan het kokhalzen. Haar moeder zat naast haar en hield een plastic zak vast en hield deze open voor het geval het

meisje echt moest kotsen. Ik vond het zo een zielig gezicht en had medelijden met haar. Misschien had ze kanker, was ze kaal geworden door de chemo's en daardoor zo misselijk. Ik wilde er niet aan denken dat mij zoiets zou overkomen. Ik werd al misselijk bij het idee.

Het spreekuur liep behoorlijk uit en eindelijk na drie kwartier wachten werd mijn naam genoemd. Toen we eenmaal in de kamer zaten kregen we te horen dat de patholoog het erg druk had. Ze had gehoopt al uitslag te hebben, maar die had ze dus nog niet. Ik begreep er niks van.

'U had toch al een uitslag toen u mij belde?' Vroeg ik ongeduldig. Maar dat bleek dus niet het geval.

'We willen altijd graag de uitslag persoonlijk bespreken met de patiënt, of het nou goed of kwaad is,' zei de jonge vrouwelijke arts in opleiding. Ik schatte haar zo midden dertig.

Dit gaf mij meteen weer hoop. Ze lieten dus niet alleen maar de mensen komen waarvan de uitslag slecht zou zijn. Yes, misschien viel het dan toch allemaal wel mee. We moesten nog even geduld hebben. Marco gaf me een stevige knuffel en een zoen op m'n voorhoofd en we besloten een cappuccino in het restaurant van het ziekenhuis te gaan drinken.

Rond 17:00 uur werden we dan eindelijk weer opgeroepen om de spreekkamer in te gaan. De zenuwen gierden als een wilde door m'n lijf!

'We hebben de uitslag, maar helaas zien de cellen er niet zo best uit. Maar ik kan ook niet met 100% zekerheid zeggen dat het borstkanker is. Daarvoor hebben we meer weefsel nodig om dat uit te zoeken, maar houdt er wel rekening mee dat het borstkanker kan zijn,' vertelde de jonge arts.

Ik kon alleen nog maar doelloos voor me uit staren. Ongeloof, verwarring en angst. Dat was wat er door me heen ging. Maar ook het besef dat mijn onderbuikgevoel wel eens werkelijkheid kon gaan worden. Nu moet ik wéér wachten en zit ik wéér in onzekerheid! Hadden ze niet meteen meer weefsel uit die cyste kunnen halen!